

РЕШЕНИЕ

№ 2625

гр. София, 04.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 96-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КИРИЛ Г. ДИМИТРОВ

при участието на секретаря НАДЕЖДА ЛЮБЧ. ВЪЧКОВА
като разгледа докладваното от КИРИЛ Г. ДИМИТРОВ Административно наказателно дело № 20221110215782 по описа за 2022 година

За да се произнесе, съдът взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и следв. от ЗАНН.

С наказателно постановление № 23-2200626/15.11.2022 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ на „М.Е.“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева за извършено административно нарушение по чл. 160, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), изразяващо се в това, че на 03.05.2022 г. е обективирал периода на месец май 2022 г., считано от 03.05.2022 г. в размер на 19 работни дни, като ползване на неплатен отпуск на лицето И. В. И., назначен на длъжност „монтажник електрооборудване“ без наличието на писмено искане от негова страна за ползване на неплатен отпуск.

Срещу така издаденото наказателно постановление е подадена жалба от санкционираното лице „М.Е.“ ЕООД, в която са релевирани доводи за неговата неправилност. На първо място се твърди, че вмененото на жалбоподателя административно нарушение почива единствено на предположение. Изложено е, че от 28.01.2022 г. до 28.06.2022 г., момента на прекратяване на трудовото правоотношение с И. И., последният не се е явявал на работа и не е полагал труд в „М.Е.“ ЕООД, като са били налице данни, че последният не се явява поради болничен. Твърди се, че предвид

непредставянето на болничен лист от работника, чисто технически последният е бил воден в неплатен отпуск до представяне на болничен лист и подаване на коригираща декларация. Релевирани са доводи, че работникът е воден технически като ползващ неплатен отпуск, но никога не му е разрешавано ползване на такъв. Твърди се, че са допуснати нарушения на разпоредбите на чл. 42, ал. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, доколкото в АУАН и НП липса описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено. Изложени са доводи, че е в АУАН и НП е отразена „некоректна“ правна квалификация на нарушението. С оглед на изложеното, от съда се иска да отмени обжалваното НП като незаконосъобразно, като присъди в полза на жалбоподателя направените по делото разноски.

В хода на съдебното производство процесуалният представител на дружеството-жалбоподател поддържа жалбата по изложените в същата съображения и допълнително представени писмени бележки. В допълнение е посочено, че АУАН не е съставен в присъствие на упълномощено лице, с което е допуснато нарушение на разпоредбата на чл. 40, ал. 1 ЗАНН. Твърди се, че не е посочено мястото на извършване на нарушението. Изложено е, че няма как да е осъществен състав на нарушение по чл. 160, ал. 1 КТ, доколкото в случая „М.Е.“ ЕООД не е издало заповед за разрешаване ползване на неплатен отпуск от работника на дружеството, което е част от фактическия състав на нарушението. Релевирани са доводи, че представената Заповед № З-0864/17.10.2022 г. е антидатирана, поради което административнонаказващият орган е нямал териториална компетентност да издаде атакуваното НП. Претендират се направените по делото разноски.

Процесуалният представител на въззиваемата страна оспорва подадената жалба, като я намира за неоснователна поради безспорната доказаност на нарушението от показанията на разпитаните в хода на съдебното следствие свидетели. Твърди се, че актосъставителят и наказващият орган имат териториална компетентност на територията на София град, което е видно от приложените по делото заповеди. Правилно е била посочена датата на извършване на нарушението, като мястото на осъществяването му е определяемо и това е седалището на дружеството-работодател, където се изготвят всички документи, свързан с дружеството и трудовите правоотношения, които дружеството има с работниците. Претендира се

юрисконсултско възнаграждение за осъщественото процесуално представителство по делото.

Софийски районен съд, намира, че жалбата е процесуално допустима, доколкото е подадена в законоустановения 14-дневен срок от процесуално легитимирана страна и срещу акт подлежащ на съдебен контрол. След като обсъди доводите в жалбата, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание, в контекста на събраните по делото доказателства и след като в съответствие с разпоредбите на чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 314 НПК съдът провери изцяло правилността на атакуваното наказателно постановление, констатира, че не са налице основания за неговата отмяна или изменение. Съображенията на съда за това са следните:

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема следната фактическа обстановка:

На 18.10.2021 г. между „М.Е.“ ЕООД, в качеството на работодател, и св. И. В. И., като работник, бил сключен трудов договор № 1171/18.10.2021 г., по силата на който на И. било възложено изпълнението на длъжността „монтажник, електрооборудване“ с месторабота по седалището и адреса на управлението на дружеството в с. К.. Същевременно, св. И. И. работил на длъжност „електромонтьор“ по друго трудово правоотношение с работодател „Ел“ ЕООД.

На 28.01.2022 г. св. И. В. И. претърпял трудова злополука при основания си работодател „Ел“ ЕООД, като преустановил изпълнението на работните си ангажименти към „М.Е.“ ЕООД за периода от 28.01.2022 г. до прекратяване на трудовия му договор на 28.06.2022 г. След настъпване на трудовата злополука, св. И. не представил пред „М.Е.“ ЕООД болничен лист. Дружеството-работодател „М.Е.“ ЕООД разбрало за ползването на болничен лист от св. И. по основното му трудово правоотношение, но доколкото не бил представен такъв пред него, в периода на отсъствието му от 28.01.2022 г. до 28.06.2022 г. св. И. бил воден в неплатен отпуск без негово изрично волеизявление за ползване на такъв, вкл. за месец май 2022 г.

С Разпореждане № РВ-3-17-01182996/18.08.2022 г., издадено от ТП-Русе към НОИ на св. И. Валенитников И. било разпоредено да възстанови недобросъвестно полученото от него парично обезщетение поради трудова злополука за периода от 28.01.2022 г. до 06.06.2022 г. в общ размер на 758.24

лева, тъй като нямал право на изплатеното му парично обезщетение за временна неработоспособност в пълен размер за месец януари 2022 г. и на пропорционалната част от паричното обезщетение за периода на използвания неплатен отпуск (февруари – юни 2022 г.).

След като разбрал за горепосоченото разпореждане от ТП-Русе към НОИ, св. И. И. подал сигнал в ИА „ГИТ“, въз основа на който на 06.10.2022 г. била извършена проверка от служители на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ в офиса на „М.Е.“ ЕООД, находящ се в с. К., ул. „С.С.“ № 8.

На 24.10.2022 г. в сградата на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ била извършена допълнителна проверка на изисканите от „М.Е.“ ЕООД документи. Резултатът от проверката бил обективизиран в Протокол за извършена проверка № ПР 2233490/24.10.2022 г.

На 24.10.2022 г. св. А., на длъжност „главен инспектор“ в Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ съставил срещу „М.Е.“ ЕООД АУАН № 23-2200626/24.10.2022 г. за извършено от дружеството административно нарушение по чл. 160, ал. 1 КТ.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено НП № 23-2200626/15.11.2022 г. от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което за описаното в АУАН административно нарушение на „М.Е.“ ЕООД била наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева.

Наказателното постановление било връчено на представител на „М.Е.“ ЕООД на 18.11.2022 г., като дружеството-жалбоподател подало в законоустановения срок (на 02.12.2022 г.) жалба срещу последното, която инициирала настоящото производство.

Така изложената фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото доказателства и доказателствени средства, а именно: показанията на свидетелите А., В.Н.Н. и И. В. И.; Протокол за извършена проверка № ПР 2233490 от 24.10.2022 г.; Трудов договор № 1171/18.10.2021 г.; пълномощно № 006/08.01.2021 г.; Разпореждане № РВ-3-17-01182996/18.08.2022 г. на ТП-Русе към НОИ; справка-декларация образец 1 по чл. 5, ал. 4 КСО за месец май 2022 г.; КП № КП-5-21-01177814/09.08.2022

г. на ТП София-град към НОИ; Заповед № 3-0683/11.08.2022 г. и Заповед № 3-0864/17.10.2022 г., издадени от изпълнителния директор на ИА „ГИТ“.

При направения анализ на събраните по делото доказателства, настоящият съдебен състав счита, че описаната в процесните АУАН и НП фактическа обстановка е доказана по безспорен начин. Съдът кредитира в цялост показанията на св. А.Г., който освен актосъставител е и лице, което е извършило процесната проверка по документи. Именно от показанията на посочения свидетел се установява, че през месец май 2022 г. на св. И. И. е разрешено ползване на неплатен отпуск от работодателя му „М.Е.“ ЕООД без неговото знание и съгласие. Фактът на ползването на такъв неплатен отпуск се установява от разплащателната ведомост за заплати за месец май 2022 г. (л. 25 от делото), от която е видно, че св. И. И. е ползвал неплатен отпуск в размер на 19 работни дни. Съдът кредитира и показанията на св. И. И., който е категоричен, че не е подавал молба за разрешаване ползването на неплатен отпуск за месец май 2022 г., както и не е знаел, че работодателят му „М.Е.“ ЕООД го е водил в неплатен отпуск през процесния период. Св. И. е категоричен, че е разбрал за това обстоятелство едва след проверката от органите на НОИ, които са изискали от него възстановяване на изплатено му обезщетение за временна неработоспособност именно предвид ползването на неплатен отпуск в периода от 28.01.2022 г. до юни 2022 г. Следва да се посочи, че действително от показанията на св. И. се установява, че последният не е уведомявал представител на „М.Е.“ ЕООД за настъпилата трудова злополука, както и не е представил болничен лист в тази насока пред жалбоподателя, но това обстоятелство е обяснимо с оглед описаната от св. И. порочна практика да подписва предварително молба за прекратяване на трудово правоотношение без яснота кога ще бъде реално прекратено същото от работодателя му „М.Е.“ ЕООД. Освен това, св. И. е категоричен, че от „М.Е.“ ЕООД са имали негов телефонен номер, като са го потърсили едва след извършване на проверката от НОИ и ДИТ-СО.

Съдът кредитира и показанията на св. Б.Н. главен счетоводител на „М.Е.“ ЕООД, както и пълномощник, подписал процесния АУАН. Последният е категоричен, че нито св. И. е подавал молба за ползване на неплатен отпуск за месец май 2022 г., нито работодателят е издавал заповед за разрешаване ползването на такъв отпуск. Въпреки това, в процесния период св. И. И. е бил

воден в неплатен отпуск в документацията на дружеството, вкл. подаваната такава към НОИ, доколкото не е имало представен болничен лист от св. И., удостоверяващ причината за отсъствието му.

Съдът кредитира и останалите събрани по делото доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК, като относими към предмета на доказване по делото съгласно разпоредбата на чл. 102 НПК.

При така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав намира от правна страна следното:

Преди да направи служебна проверка на материалноправната законосъобразност на обжалваното НП, настоящият съдебен състав счита, че дължи проверка първо дали процесните АУАН и НП отговарят на изискванията на процесуалния закон. На първо място, процесният АУАН е съставен от св. А., който работи на длъжност „главен инспектор” в Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“. Действително, съгласно посоченото от процесуалния представител на жалбоподателя Решение № 3624 от 15.04.2022 г. по адм. дело № 11698/2021 г. по описа на ВАС, VI о., издадените заповеди от изпълнителния директор на ИА „ГИТ“, с които се разширява териториалната компетентност на актосъставителя и наказващия орган са нищожни, доколкото не е предвидено такова правомощие в Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда” (отм. с ПМС № 313 от 05.10.2022 г., обн. ДВ, бр. 81 от 11.10.2022 г.). В случая обаче, именно с оглед така постановеното решение на ВАС и съдебната практика в тази насока, с горепосоченото ПМС № 313 от 05.10.2022 г. е приет нов Устройствен правилник на „ИА „ГИТ“ (в сила от 14.10.2022 г.) в чл. 21, ал. 4, изр. 2-ро от който е регламентирано, че служителите на дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ имат компетентност на контролен орган и в териториалния обхват на Столичната община. С оглед на това, след 14.10.2022 г. не е била налице необходимост от изрична заповед за възлагане на териториална компетентност на органите на ДИТ-СО по реда на чл. 21, ал. 5 от Устройствения правилник на ИА „ГИТ“, доколкото тяхната териториална компетентност на територията на Столична община, където е извършена и процесната проверка, произтича *ex lege*. С оглед на това, св. А.Г. е имал правомощие по силата на чл. 23, ал. 1, т. 3, вр. чл. 21, ал. 4 от Устройствения правилник на ИА „ГИТ“ да състави процесния АУАН на

24.10.2022 г., с който е образувал и административнонаказателното производство срещу дружеството-жалбоподател. Съгласно т. 5 приложената по делото Заповед № 3-0864 от 17.10.2022 г., издадена от изпълнителния директор на ИА „ГИТ“, последният на основание чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник е делегирал правомощието си да издава наказателни постановления по АУАН, съставени от инспектори от съответната дирекция „Инспекция по труда“. Съгласно разпоредбата на чл. 416, ал. 5 КТ наказателните постановления следва да се издават от ръководителя на съответния орган по чл. 399, 400 и 401 КТ, в настоящия случай – от изпълнителния директор на ИА „ГИТ“, поради което обжалваното НП също е издадено от компетентно длъжностно лице – директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, оправомощен съгласно Заповед № 3-0864/17.10.2022 г., издадена от изпълнителния директор на ИА „ГИТ“.

Съдът намира за неоснователно възражението на процесуалния представител на жалбоподателя, че посочената заповед е била антидатирана, доколкото не са налице никакви доказателства в тази насока. Напротив, напълно логично е след приемането и влизането в сила на 14.10.2022 г. на нов Устройствен правилник на ИА „ГИТ“ именно във връзка с регламентиране възможността за промяна от изпълнителния директор на териториалната компетентност на инспекторите от отделните дирекции „Инспекция по труда“, да се издадат нови заповеди за определяне на материалната и териториалната компетентност на актосъставителя.

Процесният АУАН и обжалваното НП са издадени и при спазване на предвидените давностни срокове по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН, подписани са от съответните длъжностни лица и свидетели, като са връчени лично на представител на дружеството-жалбоподател за запознаване със съдържанието им. Същевременно, АУАН и НП съдържат всички задължителни реквизити съобразно разпоредбите на чл. 42, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН, като липсва каквото и да е противоречие или неяснота в съдържанието им.

Съдът намира за неоснователно възражението на жалбоподателя, че е допуснато нарушение на разпоредбата на чл. 40, ал. 1 ЗАНН, доколкото АУАН не е съставен в присъствие на упълномощен представител на „М.Е.“ ЕООД. Видно от съдържанието на процесния АУАН, същият е връчен и

разписан от св. В.Н.Н., който е изрично упълномощен да представлява „М.Е.“ ЕООД пред органите на ИА „ГИТ“ съгласно пълномощно № 006/08.01.2021 г., приложено по делото. Фактът, че набирането на печатния текст на самия АУАН е станало в отсъствие на представител на жалбоподателя, не опорочава процедурата по съставянето му, доколкото меродавен е моментът на подписването му от съответните лица, посочени в него. Св. Г. подробно обясни в своите показания каква е процедурата по съставяне на АУАН, както и че същият е подписан от страна на актосъставителя и свидетеля по съставяне на АУАН пред св. Б.Н. след което последният го е подписал и е получил препис от същия. С оглед на това съдът счита, че е била спазена процедурата по чл. 40, ал. 1 ЗАНН за съставяне на АУАН в присъствие на нарушителя.

Неоснователно е и възражението, че в АУАН и НП не е описано нарушението и обстоятелствата, при които е било осъществено. Съдът счита, че в АУАН и НП недвусмислено са описани всички факти и обстоятелства, относими към състава на административното нарушение по чл. 160, ал. 1 КТ, а именно, че е било разрешено ползването на неплатен отпуск от страна на св. И. И. за месец май 2022 г. без искане от негова страна за ползването му. Ясно е посочена и датата на извършване на нарушението – 03.05.2022 г., което е първият работен ден на месец май 2022 г., предвид факта, че 01 и 02.05.2022 г. са неработни дни. Посочването на всякакви допълнителни факти извън посочените е неотносимо към състава на административното нарушение по чл. 160, ал. 1 КТ, поради което не е било необходимо отразяването им в АУАН и НП, както твърди жалбоподателят.

Действително, в АУАН и НП не е изрично посочено мястото на извършване на административното нарушение, но същото не представлява съществено нарушение на процесуалните правила, доколкото в случая мястото на нарушението се явява определяемо – това е мястото на седалището и адреса на управление на работодателя „М.Е.“ ЕООД – с. К., ул. „С.С.“ № 8, където дружеството-работодател изготвя всички документи, свързани с трудовите правоотношения с неговите работници и служители, вкл. и със св. И.. Следва да се посочи, че седалището и адреса на управление на дружеството са ясно посочени в АУАН и НП, като обект на извършената проверка и място на констатиране на нарушението.

Неоснователно е и възражението, че е налице противоречиво описание на административното нарушение в АУАН и НП. Действително, в АУАН актосъставителят е посочил, че „М.Е.“ ЕООД е разрешил ползването на неплатен отпуск на св. И. за месец май 2022 г., докато в НП – че дружеството е обективирало посочения период като ползване на неплатен отпуск от същото лице. Въпреки различното граматическо описание на изпълнителното деяние на извършеното административно нарушение, по същество се касае за едно и също деяние, а именно разрешено ползване на неплатен отпуск от страна на св. И.. Това обстоятелство е видно от изложените мотиви относно размера на определената санкция на стр. 2 и 3 от атакуваното НП, където изрично е обсъдено фактическото разрешаване ползване на неплатен отпуск за месец май 2022 г., като в НП е използван терминът „обективиране“ като най-точно прецизиране на начина на разрешаване на ползването на неплатения отпуск, доколкото ясно е посочено, че не е издадена изрична заповед от работодателя в този смисъл.

С оглед на изложеното, процесният АУАН и издаденото въз основа на него НП са издадени при спазване на всички императивни изисквания на ЗАНН.

При извършената проверка на материалната законосъобразност на обжалваното наказателно постановление, съдът счита, че „М.Е.“ ЕООД е осъществило състава на вмененото му административно нарушение по чл. 160, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ).

Съгласно разпоредбата на чл. 160, ал. 1 от КТ работодателят по искане на работника или служителя може да му разреши неплатен отпуск независимо от това, дали е ползвал или не платения си годишен отпуск и независимо от продължителността на трудовия му стаж. В конкретния случай по безспорен начин се доказва, че на св. И. И. фактически е било разрешено от „М.Е.“ ЕООД ползването на неплатен отпуск за срок от 19 работни дни за месец май 2022 г. По несъмнен начин се установи от показанията на св. И. също така, че последният не е искал ползването на такъв неплатен отпуск в процесния период, като същият е бил разрешен без неговото знание и желание. С това и дружеството-жалбоподател е осъществило състава на административно нарушение по чл. 160, ал. 1 от КТ. Съдът счита, че в случая е ирелевантно за

съставомерността на нарушението по чл. 160, ал. 1 КТ дали работодателят е издал заповед за разрешаване ползването на неплатения отпуск, доколкото меродавно е дали работникът действително е ползвал такъв по едностранната воля на работодателя. Настоящият случай е именно такъв, доколкото макар и да не е издадена изрична заповед за разрешаване ползването на неплатен отпуск за месец май 2022 г., „М.Е.“ ЕООД фактически е разрешил ползването му с всички правни последици от това, видно и от последващите действия на НОИ. Следва да се посочи, че в този смисъл е и съдебната практика, застъпена в Решение № 7797 от 10.12.2019 г. по адм. дело № 10923/2019 г. по описа на АССГ, IV-ти касационен състав, в което е посочено, че *„Неоправдано е, въпреки сочената от работодателя невъзможност за контакт с лицето, при неявяване на работа в дружеството и поради липсата на вариант за отразяване на нейното отсъствие, да се пише във ведомостите за заплати причина за отсъствието – неплатен отпуск. С отразеното във Фиша за заплата на работника за процесния месец – 22 дни неприсъствено отсъствие, е безспорно установено, че работодателят без да има доказателства за причините за отсъствие на работника, след майчинство, е посочил, че същият е в неплатен отпуск, като сам и по своя инициатива е приел, че работникът е в неплатен отпуск без да има подадена молба от същия и без да е спазена процедурата, визирана в нормата на чл. 160 от КТ“*. В този смисъл съдът счита, че с отразяването в документацията на дружеството, че св. И. ползва неплатен отпуск за месец май 2022 г., без да е спазена процедурата по чл. 160, ал. 1 КТ, дружеството-жалбоподател е осъществило именно вмененото му административно нарушение, а не твърдяното от процесуалния представител на същото нарушение по чл. 128, т. 1 КТ. Следва да се посочи, че визираната от жалбоподателя норма на чл. 128, т. 1 КТ касае задължение на работодателя да отразява своевременно във ведомостите за заплати трудовите възнаграждения за положения от работниците и служителите труд, което е съвсем различно нарушение от конкретно извършеното от „М.Е.“ ЕООД такова, а именно фактическото разрешаване ползване на неплатен отпуск за месец май 2022 г.

В този смисъл правилно е била посочена и датата на извършване на нарушението 03.05.2022 г., доколкото това е първият работен ден за месец май 2022 г., в който на св. И. фактически е било разрешено ползването на неплатен отпуск за целия месец.

Следва да се посочи и че от събраните по делото доказателства по несъмнен начин се установява, че отговорните длъжностни лица от „М.Е.“ ЕООД са имали телефонен номер и адрес за кореспонденция на св. И. И., като са могли и са имали задължение да установят каква е причината за неявяване на последния на работа, а не по собствена инициатива и преценка да „водят“ последния в неплатен отпуск в регистрите на дружеството и в разплащателната ведомост за месец май 2022 г.

Предвид обстоятелството, че нарушението е извършено от юридическо лице, които съгласно разпоредбата на чл. 83 от ЗАНН носят обективна, безвиновна отговорност, е безпредметно да се обсъжда субективната съставомерност на извършеното административно нарушение.

При индивидуализацията на административното наказание за извършеното нарушение, законодателят е предвидил в разпоредбата на чл. 414, ал. 1 от КТ налагане на „глоба“ или „имуществена санкция“ в размер от 1500 до 15 000 лева на работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд. В конкретния случай на „М.Е.“ ЕООД е наложена имуществена санкция в минималния предвиден размер от 1500 лева, поради което НП се явява законосъобразно и в санкционната си част.

Съдът счита, че в случая не е налице маловажен случай на административно нарушение по смисъла на чл. 415в, ал. 1 КТ, доколкото не са налице предвидените предпоставки, посочени в нормата на чл. 415в, ал. 1 КТ – да не са настъпили вредни последици за св. И. И. и нарушението да е отстранено веднага след установяването му. На първо място, нарушението е неотстранимо, доколкото към момента на установяването му трудовото правоотношение с И. И. е било прекратено. Освен това, от извършеното нарушение са настъпили вредни последици за св. И., видно от представеното Разпореждане от 18.08.2022 г. на ТП-Русе към НОИ. С оглед на това съдът счита, че не е налице маловажен случай на извършеното административно нарушение.

По изложените съображения съдът счита, че подадената жалба се явява неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение, а атакуваното НП да се потвърди като законосъобразно и обосновано.

Съобразно разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 ЗАНН и предвид направеното

изрично искане в хода на съдебните прения от страна на процесуалния представител на въззиваемата страна, в полза на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Предвид липсата на правна и фактическа сложност на делото, съдът счита, че възнаграждението следва да се определи в предвидения в разпоредбата на чл. 27е от Наредбата за заплащане на правна помощ минимален размер, а именно 80 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 ЗАНН, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 23-2200626/15.11.2022 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на „М.Е.“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева за извършено административно нарушение по чл. 160, ал. 1 от Кодекса на труда.

ОСЪЖДА „М.Е.“ ЕООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление с. К., Столична община, ул. „С.С.“ № 8, да заплати на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство на въззиваемата страна по настоящото дело.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - гр. София на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____